

οὐγγρικά, στρατός Αυστριακός, tramway καὶ omnibus, μπου-
φαρίαι καὶ καφενεῖα οὐράνια, γυναῖκες καὶ προαγωγοὶ ἀνα-
ρίθμητοι, καταστήματα πολυπραγμονοῦντα (μὲ πολλὰ
πράγματα) παλάτια Revoltella καὶ Μαξιμιλιανού, *Bildai*
Βουρβάνων, Δούδ καταστήματα καὶ λέσχαι, θέατρα καὶ
μουσικαὶ, κοντοέρτα καὶ ἐπὶ τέλους μπόρα, ἰδοὺ τί ἄποτε
λαῦσι τὴν Τεργέστην. Ἄλλ' ὅτι κυρίως προκαλεῖ τὸν θαυ-
μασμόν καὶ κινεῖ τὴν ἐκπληξιν ἐνταῦθα εἶναι ἡ ὠραιότης
τῶν γυναικῶν πάσης τάξεως· καὶ ὁμως τίς θὰ τὸ ἐπίστευε,
ἡ βασιλεῖς καλλονὴ καὶ ἐδῶ εἶναι Ἑλληνίς! Φέρει τὸ ἐπώ-
νυμον τοῦ τυφλοῦ ποιητοῦ, καὶ ἴσως τὸ ὄνομα τῆς ἡρώνης
τοῦ.

Ἡ Τεργέστη, ὡς αἱ πλεῖστα τῶν εὐρωπαϊκῶν πόλεων,
εἶναι λιθόστρωτοι· ἐν ταῦτοις μέρος αὐτῆς, ἰδίως τὸ φέρον
πρὸς καλοκαιρινὸν περίπατον, τὸ *μποςκέτο* λεγόμενον, εἶναι
ἀλιθόστρωτον. Ἐδῶ λοιπόν, ὅθεν ἡ θέα εἶναι μαγευτικὴ καὶ
ἡ σκόνη νεφελώδης ἔρχομαι, ὁσάκις ἐπιθυμήσω πολὺ τὴν
πρωτεύουσάν μας, καὶ ἀναπνέω, ἀναπνέω ἀτμοσφαῖραν
Ἀθηναϊκὴν, — ὡς ὁ Χότζας ἀριόνιον — μέχρις ὅτου πάθω
ἀπὸ δύσπνοιας καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μου δακρύσωσι ἐκ... τοῦ
χώματος, καὶ τότε κατέρχομαι μὲ τὴν συνείδησιν κατα-
σκοπισμένην ὅτι ἐξεπλήρωσα τὸ καθήκόν μου.

* *

Πλὴν τῆς Ἀθηναϊκῆς αὐτῆς ἀναμνήσεως ἔχομεν ἐνταῦθα
καὶ ὀλίγον 21. Ὁ Ἀντώνιος, ὁ περιδότης Ἀντώνιος, καὶ
ἡ χαλὴ σύντροφός του περιβάλλονται μὲ φουστανέλλαν καὶ
φέσιον, ἡ χαλὴ παριστάνει μοιραίως τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὁ
Ἀντώνιος ἀρματωλὸν ἴσως τῆς ἐνδόξου ἐποχῆς μας, καὶ
ψάλλουσιν ἀμφότεροι μανιώδεις τὸ — ὦ λιγερὸν — Μαυρ' εἰν'
τὴ νύκτα στὰ βουνά — Ὁ Ἕλλην ξεσπᾷ θῶναι — Ἀπ' τὰ κόκα-
καλα βγαλμένη καὶ τὰ παρόμοια διεγερτικὰ, εἰς τὰ ὁποῖα
οἱ μὲν Ἕλληνες — πολλοὶ τῶν ὁποίων εἶναι φυγόστρωτοι —
χειροκροτοῦσιν ἐνθουσιῶδως, οἱ δὲ Τριεστίνοι ἀσυνειδήτως
παρακολουθοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ ἐνθουσια-
σμοῦ τῶν.

* *

Τὸ Ἑλληνικὸν στοιχεῖον ἐνταῦθα εἶναι πολυπληθές καὶ
πολυσημαῖνον, διότι οἱ ἀποσελῶντες αὐτὸ ὁμογενεῖς εἶναι
πλουσιώτατοι καὶ καταλογίζονται ἐν τῇ πρώτῃ κατηγορίᾳ
τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου· εἶναι καθόσον ἤκουσα φιλοπάτριδες
καὶ ἔτοιμοι νὰ ὑποστῶσι πᾶσαν θυσίαν ἐν ἐνδεχέμενῃ ἔθνικῇ
ἀνάγκῃ. Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Τεργέστη
πρόξενος κ. Βιττούρης κέκτηται τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ὑ-
πόληψιν τῶν τε Ἑλλήνων καὶ τῶν ξένων, τύπος ἀληθῶς εὐ-
γενεῖας καὶ ἱκανότητος προξενικοῦ ὑπαλλήλου.

* *

Θέλεις νὰ σε εἰπῶ τώρα καὶ ὀλίγα περὶ τῆς Μάρθας μου;
ἔχει γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς ὠραίαν στρογγύλην κεφαλὴν
γαλακτίνου χρώματος, τὸ σῶμά της εἶναι μέτριον, ἀλλὰ
κομψὸν καὶ εὐλύγιστον περιβεβλημένον ἀέποτε μελανὴν
ἑσθῆτα, ἔχει ἀνεπτυγμένην πολὺ τὴν διάνοιαν μ' ὅλην τὴν
μικρὰν αὐτῆς ἡλικίαν, καὶ τὰ αἰσθήματα φιλικώτατα. Κατ'
ἀρχὰς μὲν προσσηνέχθη ἀγρίως, βραδύτερον ψυχρῶς· βαθμη-
δὸν ὁμως ἐξοικειώθη μετ' ἐμοῦ, μοι ἔδωκε δείγματα συμ-
παθείας, καὶ ἐπὶ τέλους ἐγένετο ἡ καλλιτέρα μου φίλη· καὶ
— δὲν θὰ τὸ πιστεύσῃς — τὴν στιγμὴν καθ' ἣν σοὶ γράφω
τὴν ἐπιστολήν μου, ἡ μικρὰ μου φίλη καθέταται ἐπὶ τῶν γο-
νάτων ροχαλίζουσα καὶ ὀνειρευομένη ἴσως εὐσαρκόν τινα
ποντικόν, ἢ σπαράττουσα εἰς τοὺς ὀδόντας της μαρίδα.

— Ἐλα Μάρθα, μὲ ἰθέρμανε; ἀρκετὰ, πῆγαινε σὺ σ' τὴν

κουζίνα, καὶ ἐγὼ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον διὰ νὰ ρίψω τὴν ἐπι-
στολήν μου αὐτὴν. Καὶ ἡ Μάρθα ἀνεγείρουσα τὴν μέσην καὶ
ἀνορθοῦσα τὴν οὐρὰν πηδᾷ κάτω τῶν γονάτων μου μὲ
ὀλίγα — ρὸν, ρὸν, ρὸν σημαίνοντα ἴσως *au-revoir* τὴν ἐσπέ-
ραν.

DOCK.

ΤΑ ΤΑΒΑΝΟΕΥΛΑ.

Περὶ δύο ὑψηλῶν.

Ὁ εἰς, εἶναι φρικτητής· ὅταν θέλουν νὰ τοῦ ὁμιλήσουν
οἱ συμφοιτηταὶ του, ἰδοὺ ἡ συνήθης των ἑκφρασις:

— Κατέβα νὰ σοὺ πῶ κάτι τι.

Ὁ ἄλλος διπλωμάτης.

Ἄμα τὸν εἶδεν ὁ ραδινὸς ἐπίστρατος Π. λέγει εἰς φίλον
του:

— Αὐτὸς θὰ ἔχει χιόνια σ' τὸ κεφάλι του ἀπὸ πέρσι.

ΤΡΕΛΛΑΙΣ

Πρέπει νὰ γελάσῃ τις πρὶν εὐτυχῆσῃ, ἐκ φόβου μήπως
ἀποθάνῃ χωρὶς νὰ γελάσῃ.

Ἡ καρδία γυναικὸς μοῦ φαίνεται εἶδος σαλωνίου· πάν-
τοτε κατορθώνει τις νὰ εἰσέλθῃ ἅμα τοῦ κάμουν λίγη ἀν-
τικάμαρα.

Περίεργον! Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ οὐδέποτε διεκρίθησαν
ἐπὶ νύκτῃ στοργῇ.

Πρὸ πολλοῦ ζητῶ νὰ γίνω οἰκονόμος, ἀλλ' ὅτι πάντοτε
θέτω κατὰ μέρος εἶναι — ἡ οἰκονομία.

Ὁ παράφρων κατὰ τοῦτο ὁμοιάζει τὸν δούλον — ὅτι δὲν
εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ τού.

Πολλὰς γυναῖκας δυνάμεθα νὰ κατακτήσωμεν· ὀλίγας
ὁμως νὰ καταδαμάσωμεν.

Τὸ πνεῦμα διὰ τὸν ἄνδρα εἶναι ὅτι ὁ κορσὲς διὰ τὴν
γυναῖκα.

Ἡ περιφρόνησις εἶναι συνήθως τὸ τελευταῖον ὀχύρωμα
εἰς ὃ καταφεύγομεν ἐλλείψει ἐπιχειρημάτων.

Τὸ λόγιον τοῦ Εὐαγγελίου: Καὶ ἔσονται οἱ πρῶτοι ἔσ-
χατοι δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ ἀληθές, διότι οὐδέποτε ὁ
πρῶτος ἐραστὴς γυναικὸς εἶναι ὁ τελευταῖος.

Μεταξὺ δύο γυναικῶν, μιᾶς μεγάλης καὶ ἄλλης μικρᾶς,
θὰ ἐπρωτίμων τὴν δευτέραν, διότι ἡ φιλοσοφία λέγει: Δύο
κακῶν προκειμένων, τὸ μὴ χεῖρον *εἰλασσορ*.

Οἱ μὲν ἄνδρες λέγουν: Οἱ φίλοι τῶν φίλων μας εἶναι φί-
λοι μας. Αἱ δὲ γυναῖκες λέγουν: Οἱ φίλοι τῶν ἐραστῶν
μας εἶναι ἐρασταὶ μας.

Commerson